

ע"פ 2701/16 - עובד בר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2701/16

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר

כבוד השופט ע' פוגלמן

כבוד השופט א' שהם

המערער:

עובד בר

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום 24.02.2016 בת"פ 55357-03-15 שניתן על ידי כבוד השופטת ד' עטר

תאריך הישיבה:

כ"א בכסלו תשע"ז (21.12.16)

בשם המערער:

עו"ד יזהר קונפורטי

בשם המשיבה:

עו"ד שרית משגב

עמוד 1

השופט י' דנציגר:

1. לאחר ששמענו את טיעוני באי-כוחה צדדים בדיון שנערך לפנינו, לא ראינו מקום לקבל את הערעור.
2. המערער שדד טלפון נייד מנערה בת 15, לאחר שעקב אחריה עד לבניין מגוריה, ומשהחלה לעלות במדרגות, אחז באמצעות ידו האחת, בכוח, בפיה ובידו השנייה חטף את הטלפון ונמלט מהמקום. כתוצאה מכך לקתה המתלוננת בהלם, נקלעה לסערת רגשות וחשה תחושות לחץ, פחד ובהלה שליוו אותה שעות ארוכות.
3. יום לאחר מכן, לאחר ששוחרר בהחלטת בית משפט שלום בתנאים מגבילים, שכללו מעצר בית מלא בבית הוריו, בחר המערער שלא להתייצב לכתובת מעצר הבית ולא שהה בו בשום שלב, ובכך הפר הוראה חוקית. רק כעבור 12 ימים – לאחר השקעת מאמצים ומשאבים רבים – אותר ונעצר המערער.
4. המערער העלה השגות באשר לקביעת מתחם העונש ההולם בעניינו בהתייחס לעבירת השוד. יצוין כי בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש של בין שנה לשלוש שנות מאסר בגין עבירה זו, ומתחם עונש של בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר בפועל בגין עבירת הפרת ההוראה החוקית. איננו סבורים כי נפלה שגגה בקביעת שני מתחמי העונש על ידי הערכאה הדיונית.
5. המערער טען כי שגה בית המשפט המחוזי בקבעו את עונשו בגדרי המתחם, במנותו שישה טעמים שונים המצדיקים – לטעמו – קביעת העונש במיקום נמוך יותר במתחם שנקבע. מבלי להתייחס לטענה בעניין גבולות המתחם, איננו מקבלים את טיעוני המערער בהתייחס לעונש שנגזר עליו. בית המשפט המחוזי נתן משקל הולם לנטילת האחריות על ידי המערער כבר בשלב החקירה, להודאתו במיוחס לו (תוך ייתור הצורך בהעדת המתלוננת), לחרטה שהביע ולמצבם הכלכלי הקשה, שלו ושל זוגתו.
- לטעמנו לא היה מקום ליתן משקל לטענה כי זוהי הסתבכותו הראשונה של המערער בעבירת שוד. עברו של המערער מכביד ביותר וכולל עבירות רכוש ואלימות למכביר, ואין בעובדה שזו לו ההרשעה הראשונה בעבירת שוד כדי לשנות.
- גם לטענה לפיה המערער מרצה מאסר ממושך נוסף – למשך תקופה בת 13 חודשים בגין עבירת תקיפה – אין ליחס משקל, ובפרט בהתחשב בכך שהמערער בחר שלא להתייצב לריצוי מאסרו בגין עבירה זו במועד שנקבע על ידי בית המשפט.
6. בית המשפט המחוזי קבע כי המערער ירצה עונש מאסר בן 24 חודשים, תוך שהוא מפעיל בחופף חלק מן המאסר המותנה בר ההפעלה שהופעל, ומנכה מתקופת המאסר את ימי מעצרו של המערער בגין תיק זה, טרם החל בריצוי מאסר בגין ההליך הקודם (שכאמור לא התייצב במועד להתחלת ריצויו). עתירתו של המערער כי יש לנכות מעונש המאסר בגין

התיק דנן את כל תקופת המאסר שריצה בגין התיק הקודם אינה מתקבלת על הדעת.

לא מצאנו בדברים שנכללו בפרוטוקול הדיון מיום 30.12.2015 (עמוד 11, שורה 11) כדי לתמוך בטענתו של המערער, והדברים אף עולים מטיעוני המאשימה בדיון מיום 12.1.2016 (עמוד 19, שורה 3).

7. באשר לערעורו של המערער על סכום הפיצוי שהושת עליו בבית המשפט קמא (2,000 ש"ח). לא זו בלבד שסכום זה אינו על הצד הגבוה, אלא שהלכה היא שמצבו הכלכלי של נאשם אינו שיקול בקביעת סכום הפיצוי. יתר על כן, בית משפט זה דחה את בקשת עיכוב הביצוע שהגיש המערער, ולמרות זאת בחר המערער שלא לפנות למרכז לגביית קנסות, והדבר אומר דרשני.

8. הערעור נדחה איפוא.

ניתן היום, כ"א בכסלו התשע"ז (21.12.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט